

Folketingets Retsudvalg

MINISTEREN

18. maj 2006

Folketingets Retsudvalg har i skrivelse af 27. april 2006 (Ad REU alm. del) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål 350:

Spørgsmål 350:

”Adoption skal være i barnets tarv, det er alle enige om. Hvordan opnås dette, når de familier, der nu ikke kan få de ønskede børn, må se, at deres forventede barn måske får ældre forældre i andre lande, fordi Danmarks aldersregler er forholdsvis strenge set i forhold til de lande, vi sammenligner os med (Norge og Sverige)? Det er vel næppe aldersregler, der isoleret set er afgørende for barnets tarv?

Svar:

Jeg forstår spørgsmålet sådan, at det vedrører situationen omkring formidlingen fra Kina, idet det forudsættes, at børn i alderen 12-36 måneder nu vil blive bortadopteret til andre modtagerlande end Danmark, fordi danske ansøgninger om disse børn ikke længere kan sendes til Kina.

I min besvarelse af Retsudvalgets spørgsmål 305 har jeg redegjort for aldersgrænserne på adoptionsområdet i en række europæiske modtagerlande, herunder Norge og Sverige.

Som det fremgår af denne besvarelse, er det min opfattelse, at man ikke uden videre kan sige, at aldersreglerne i Danmark er strengere end aldersreglerne i Norge og Sverige. Det fremgår også, at der er andre lande (Holland og Tyskland), der lige som Danmark arbejdet med et udgangspunkt om maksimalt 40 års aldersforskel mellem ansøgeren og barnet.

Som jeg tidligere har nævnt – bl.a. i min besvarelse af Retsudvalgets spørgsmål nr. 316 – er det min opfattelse, at ændrede forhold i afgiverlandene som udgangspunkt ikke bør kunne føre til, at vi i Danmark ser anderledes på nationale adoptionsretlige regler om, hvad der er bedst for barnet.

Tilsvarende finder jeg heller ikke, at det forhold, at andre modtagerlande måtte have lempeligere regler i relation til adoption, alene kan begrunde, at de danske regler ændres.

Danmark betragtes i mange sammenhænge som et foregangsland på adoptionsområdet, og fra bl.a. afgiverlandenes side udtrykkes der tilfredshed med godkendelsesreglerne og procedureerne.

Det er derfor min opfattelse, at vi nøje bør overveje, om hensynet til, at ældre adoptanter kan få små børn, kan begrunde, at vi indfører regler, der kan ændre ved denne opfattelse af det danske system.

Hertil kommer, at det fra såvel afgiverlandene, som de formidlende organisationer i Danmark oplyses, at det i afgiverlandene i stigende omfang opleves som et problem at håndtere modtagerlandenes efterspørgsel på – især små - børn. Vi bør overveje grundigt, hvad det betyder for denne problemstilling, hvis vi i Danmark øger mulighederne for, at også ældre ansøgere kan få små børn.

Som jeg tilkendegav i forbindelse med Folketingets behandling af B 120 den 19. maj, har jeg noteret mig, at der er forhold omkring aldersreglerne – og måske også omkring godkendelseskravene generelt – som kan virke svært gennemskuelige for de, der er involveret i processen. Jeg har også noteret mig de fremførte synspunkter om længere levetid og højere gennemsnitsalder for førstegangsfødende. Det er derfor min hensigt at bede mine embedsmænd om at gennemgå godkendelsesreglerne – og særligt aldersreglerne – på adoptionsområdet for at overveje, om reglerne bør ændres, og om de kan gøres mere gennemskuelige.

Lars Barfoed

/Charlotte Meibom